

(pokračování ze strany 7)

1) Protože jsem se těšil na skvělou partu mladejch lidí stejné víry a taky na program – především na doprovodující hudbu a na koncerty.

2) Nejvíc se mi asi líbil středěční koncert Čanakyho a Rebeccy..ale celkově ta atmosféra byla fajnová-to, že člověk kamkoliv šel a potkal nějakého mladé křesťana, bylo prostě sup!! :-)

3) Smysl vidím určitě v posílení víry – mnoho mladých lidí se zde najde a určitě to dodá mladému věřícímu hodně sil do života a ve svědectví o Bohu :-)

Lukáš, 17 let

1) Protože jsem chtěl prožít kousek prázdnin uprostřed super společenství a hlavně s naším nebeským Otcem.

P. Hušek Vás všechny zdraví!

To mě to trvalo;)! Ve čtvrtek 23. srpna jsem si konečně našel čas na návštěvu P. Václava Huška. P. Hušek je již pátým měsícem v nemocnici v Jablonci nad Nisou na oddělení dlouhodobě nemocných. Většinou ho jistě znáte. Dlouhou dobu, jestli se nepletu něco kolem 15 let, sloužil v Lomnici nad Popelkou a okolí a byl vikářem jilemnického vikariátu. Před rokem v srpnu nastoupil na odpočinek do Domova důchodců v Rokytnici nad Jizerou. Otec Václav však již dlouhou dobu trpí bércovými vředy a tak je do května v nemocnici. Všechny Vás zdraví a prosí o modlitbu, aby se již z nemocnice brzo vrátil. Slíbil jsem mu, že to zveřejním i v našem občasníku, ať je modlitba silnější;). Děkuji za Vaše modlitby!

Přehled plánovaných akcí

14. - 15. 9. Křesťanský hudební festival Za zdi

Na farní zahradě ve Vrchlabí vystoupí křesťanské skupiny a nebude mezi nimi chybět ani Vavřineček, který přijde na scénu v sobotu 15.září od 9:30!!!!

Bližší info na: <http://web.quick.cz/rkf.vrchlabi>

28. - 29. 9. Vikariátní setkání mládeže

Ve Studenci u Horek proběhne setkání mládeže

Pro zasmání:

Z oznámení v kostelech:

Věřícím, kteří mají děti a nevědí to, oznamujeme, že v přízemí máme dětský útulek

Kázání dnes: „Ježíš kráčí po vodách.“

Kázání zítra: „Jak najít Ježíše.“

Barbara je stále v nemocnici a potřebuje dárce krve.

2) Nejvíc se mi líbil opravdu velký výběr hodně poučných odpoledních seminářů a koncert pro Haiti taky nebyl špatný

3) Smysl je podle mě, aby se mládež přiblížila duchovním vůdcům a hlavně ve společenství se jde nejlépe za Ježíšem do Jeho království. *Martin, 16 let*

Každý den slouží v nemocniční kapli v 16:30 mši svatou. Říkal mi, že nebýt denní mše svaté, tak by to nezvládl. Bude rád i za Vaši návštěvu buď v nemocnici, nebo snad již brzo v Domově důchodců.

Což si takhle dát adoraci?

Adorace, krásná modlitba s kterou jsem se bohužel v posledních několika letech v našich farnostech mnohokrát nesetkal;(. Ovšem teď máme možnost a všichni! Každý čtvrtek od 18 hodin v jilemnickém kostele. Navíc Vás čeká BONUS! Náš P. František tuto krásnou modlitbu doprovází na kytaru.

Přijďme se poklonit Kristu!

Také nově přibyla mše svatá každý čtvrtek v Jilemnici od 8 hodin. *Jenda Lukeš*

vikariátu Jilemnice, ale je samozřejmě zvaná mládež z jiných vikariátů či diecézí!

Bližší info a přihlášky na: <http://vsm.vitej.net>

13.10. Hospice a umění doprovázet

Klub Betanie ve spolupráci se společenstvím mládeže Vavřineček zve na setkání s MUDr.Marií Svatošovou (zakladatelkou hospicového hnutí u nás).

Kde: Sál kina v Jilemnici

Kdy: Sobota 13.10. od 19h.

Má také problémy s usínáním a prosí, zda by jí někdo nemohl zapůjčit nahraná kázání pastora Jacka.

Tématem večerního kázání bude „Co je peklo?“ Přijďte dříve a poslechněte si zkoušku našeho sboru.

Nedovol starostem, aby tě ubíjely. Církev ráda pomůže.

Kvůli nastalé konfliktní situaci se dnes nekoná původně ohlášené shromáždění za klid a mír.

Vavřineček

Občasník spolča z Jilemnicka

číslo 19

16.září 2007

Vikariátní setkání dětí

Pro začátek taková malá otázka...

Co se vám vybaví, když se řekne VIKARIÁTNÍ SETKÁNÍ DĚTÍ (VSD)??? Nevíte, co si pod tím máte představit?? Nikdy jste to neslyšeli??

(pokračování na straně 2)

Vavřineček stále vychází!

V prosinci tomu bude již 5 let, co občasník Vavřineček spatřil světlo světa;). 22. prosince 2002 vyšlo nulté číslo a dnes již v ruce držíte 19. číslo – když budeme počítat nulté, tak dvacáté;).

To, že by mohl vycházet někdy nějaký občasník byl můj velký sen již delší dobu. Avšak na jednom podzimním spolču jsme to s Frantou Válkem vyslovili nahlas a po velké dřině vyšlo v naší redakci u Válkových;)) již to zmiňované nulté číslo. Dál jsme s Frantou pokračovali, abychom tímto občasníkem potěšili naše kamarády ze spolča, naše farnosti, přátele, apod. Jelikož jsme ale společenství, tak nás v době „nestíhaček“ nahradili, pomohli nám a stále pomáhají Péťa Lukeš, Lukáš Hrubý, Ondra Hornig, Vítek Luštinec atd. Zvláštní poděkování bych chtěl také vyjádřit Maruše Válkové, která asi nikdy nechyběla u ohýbání Vavřinečků, což není také žádná legrace.

28. dubna 2005 dal Franta na stránky našeho spolča (www.spolco.jilemnicko.cz) možnost umísťovat články. Tím se nám práce usnadnila, že zadáme napsání článku hned někomu po setkání, nebo po nějaké akci a máme článek předpřipravený – když oslovený splní co slíbil;). Přesto jsme s Frantou viděli, že by bylo potřeba, aby se o to někdo jiný staral více. Nabídl se nám Ondra Luštinec pod jehož vedením vyšlo osm čísel.

Jelikož toho má Ondra také dost, tak jsem poprosil o další „šéfování“ našeho občasníku Vavřineček Terku Pourovou, která to k mému velkému údivu přijala;).

Co tímto článkem chce básník říci? Že ač je to malý plátek, dá hodně práce a na každém čísle se podílí dost lidí a tak bych jim všem chtěl moc, moc a ještě víc;) poděkovat – i těm, kteří nejsou vyjmenováni a přesto nám moc pomáhají.

Díky všem a Terce všichni přejeme hodně sil, vytrvalosti a darů Ducha svatého! *Jenda Lukeš*

(pokračování ze strany 1)

Tak fajn, pokusím se vám to přiblížit a napsat, jak jsem to prožívala já! VSD je setkání dětí cca 8-14 let. Děti nespojuje jenom to, že jsou děčka, ale hlavně to, že věří v našeho Pána Ježíše Krista, což je bomba :-)

Toto setkání se konalo v Rokytnici, ve dnech 11-12.5.2007, na zdejší opravdu krásné a prostorné faře. Přijel neuvěřitelný počet dětí z různých koutů našeho vikariátu, a to 50.

V pátek v 16:00 h. byl příjezd, registrace, ubytování, seznamování atd. Zjistili jsme, že je to pěkná tlupa a že to asi nebude jen tak je ohlídat a zabavit! Po představení nás vedoucích (Lucka, Pěta, Miloš, Ruda, Iva, Jirka, Martin, Maruška a konečně JÁ :-)) se v plném proudu rozjely různé hry, fotbálek, pinec, atd... Vyhledově krčky se dočkaly i večere. Po té následovala mše svatá, která byla pro všechny opravdu nezvyklá!! Seděli jsme kolem oltáře na zemi a tuto krásnou a pro mě nezapomenutelnou mši jsme prožívali opravdu naplno a zblízka :-).

Po mši svatě se děti rozdělily na devět skupin, které postupně chodily na dlouho slibovanou bojovku. Celou nocní hrou nás provázel sv. Vojtěch, který pro nás měl přichystané různé úkoly (šifry, tajenku, osmisměrku a nemohla chybět ani morseovka). Nesmím zapomenout ... ještě přede mši hodně foukalo, dokonce hlásili i orkán. Měli jsme strach, jestli vůbec tu bojovku budeme moci uskutečnit. Ale to bychom nebyla Boží děčka, kdyby se všechno zlé neobrátilo v dobré! Chvilí před tím, než měla hra začít, se vítr uklidnil. Bylo to opravdu Boží řízení!!!

Noční hra byla zakončena „pokořením“ kostelní věže, kde děti splnily poslední úkol, pohledem na spící Rokytnici, cinknutí každého do kostelního zvonu a samozřejmě večerní modlitbou! A co pak ??? No přece co nejrychleji do hajan!

Po dlouhém dohadování v týmu jsme se rozhodli, že následující den odstartujeme budíčkem o půl osmé! Některé děti se ani nemuseli budit... Kluci už byli zhruba od půl sedmé na nohou a pořádali polštářovou

válku:-)!!! Takže už skoro nepotřebovali rozcvičku, která následovala neprodleně po probuzení! Martin je fakt nešetřil... Dávala jsem na to pozor (byla jsem totiž pořád ve spacáku, oči ještě splepené, ale z nejvyššího okna na faře se to na ně dívalo jedna báseň).

Po snídani, modlitbě a hygieně následovalo slovo na den, které znělo: „Buď tam, kde jde o tvou rodinu!“ Dále bylo na programu svazování triček na batiku, různé hry v tělocvičně i na faře, oběd a po něm přišlo dlouho očekávané tématko. Tématem celého VSD bylo: „Jak na to, aneb zvědavé otázky“. Snažili jsme se dětem co nejlépe poradit, jak odpovídat na zvědavé otázky např. spolužáků a lidí se kterými přijdou do kontaktu. I na otázky, na které jsme dříve sami neuměli odpovědět. Např.: Proč chodíš do kostela? Proč se modlíš? atd... Tématko bylo c e l k e m d l o u h é , a tak už děti byly jako na trní!!! Šlo se znovu do tělocvičny (ono se ani jinam nedalo, protože téměř pořád pršelo), tam se hrál fotbálek a Riskuj. Když jsme se podívali na hodinky,

tak jsme se zhrozili (teda alespoň já :-)). Naštěstí se všechno stihlo přesně na minutku! Dodělat batikovaná trička, sbalit si všechny věci, vyhlásit různé výsledky soutěží, rozdat ceny, a nakonec i po sobě trochu uklidit! Když už se začali sjíždět maminky a tatínkové, tak jsem pochopila, že je fakt konec!

Na tento víkend nikdy nezapomenu! Byla to ohromná zkušenost, poznala jsem mnoho nových a úžasných dětí, užila si spoustu legrace a zábavy, prohloubila přátelství s lidmi i s Pánem.

Na konec tohoto článku bych moc chtěla poděkovat Bohu, že se o nás dokonale postaral a že se nikomu nic nestalo, všem týmákům, rodině Polaneckých za všestrannou podporu, místnímu panu faráři I. Kvapilovi a všem, kteří na nás mysleli nejen v modlitbách!!! Děti, byly jste naprosto fenomenální a super!

Díky za vás všechny.

Anička Hylmarová

(pokračování ze strany 6)

Při svátosti Eucharistie jsme se mohli se zmrtyvchvátalým Ježíšem setkávat každý den.

Koncert „Pro Haiti“

Autor hymny celého setkání (Hledám vás) Richard Čanaky a následně australská zpěvačka světového formátu Rebecca St. James dokázali svou hudbou, ale také svědectvím opravdového a upřímného života s Bohem, vytvořit nádhernou atmosféru koncertu při kterém jen běhal mráz po zádech. Opravdu krásný zážitek! Koncert byl navíc benefiční. Vybralo se přitom 350 tisíc.

Workshopy

V programové nabídce setkání bylo 200 workshopů. Každý si tak mohl vybrat podle chuti, co ho zajímá. A že bylo z čeho vybírat. Témata jako okultismus, hudba, modlitba tělem, šikana, sexualita, exit 316, čistota, sekty, evangelizace, zábava v hospodě atd. Nejčastějším problémem tak bylo zvolit to nejlepší z nejlepšího:-).

Modlitba

Je bezesporu velice důležitá. Aby ji každý mohl prožít podle svého, tak jsme si mohli třikrát vybrat mezi různými druhy modlitby, například Multimediální modlitba anebo modlitba s Tarsiciem - Modlitba, kde si člověk mohl uvědomit krásu Boží lásky skrze obraz a zvuk. Při krátkých shotech a dramatickém doprovodu našeho spolča tak vzniklo něco unikátního, něco nového, něco krásného.

Svátost smíření

V pátek biskup Cikrle symbolicky rozeslal zpovědníky, totiž jednotku kněží nasazenou pro službu nám

mladým, aby nám skrze mocnou zbraň, Boží neko-nečnou lásku, pomohli zahladit všechny stopy hříchu v našich srdcích. Nezabránil jim v tom ani vytrvalý déšť. I s mokrou albou je zpověď platná a tak se na louce poblíž Klokotského kláštera stala spousta duchovních zážraků:-)

Hudba

Článek nezbytný ke zpestření programu. Credenc a SBM, to byly ti vyvolení, kteří do náš pouštěly decibely pravé nefalšované křesťanské hudby. A že jim to šlo, to musí potvrdit snad každý.

Resume:-)

Setkání se mi opravdu velice líbilo. Těžko říci, který okamžik byl nejhezčí, protože všechno bylo něčím krásné. Globálně vzato, asi největší zážitek bylo to, že taková grupa mladých lidí dokázala pospolu téměř týden žít bez konfliktů, nepořádku a nenávisti. Věřím, že každý si ze setkání odnesl spoustu krásných zážitků, které nás snad zase utvrdili na naší cestě za Kristem.

Pěta Lukeš

ANKETA

1) Proč jsi jel(a) na CSM?

2) Co se Ti zde nejvíce líbilo?

3) V čem vidíš smysl takovýchto setkání?

1) Najít povzbuzení, novou sílu a hlavně najít Boží plán pro můj další život (a to se v určitém směru opravdu povedlo:-)). A samozřejmě něco úžasného prožít a být s kamarády.

2) Společné mše, hudební doprovod skupiny Credenc, workshopy

3) Vytvářet jedno společenství mladých lidí, které má stejný cíl...jít za Kristem a vydávat dnešnímu světu velké svědectví svými životy. Jak říká P. Tomáš Hoffman „Křesťan bez společenství je jako dítě bez inkubátoru“. Mladý člověk si jen těžko udrží víru, když je osamocen. Potřebuje společenství, najít nové

věřící kamarády. Na takovýchto setkáních člověk prožije, že víra v Boha není jen pro babičky, ale že Bůh je stále živý a přítomný, a má i dnešním mladým lidem co říct.

Maruška, 18 let

1) Těch věcí kvůli čemu jsem jel je víc. Jednak akce samotná, zajímavý program, spousta známých lidí. V neposlední řadě je důvod i ten, že jela velká část spolča. Já bych na takovou akci nejel bez toho, aniž bych nikoho neznal.

2) Zajímavých věcí bylo víc. Vojtěch Kodet a jeho přednášky, nevšední mše v pátek v latině a ještě mě hodně zaujal exhibiční zápas ve fotbale mezi Brněnskou scholou a Duchovenstvem.

3) Smysl vidím v utužování mladých křesťanů ve víře, navazování nových kontaktů či dokonce známostí :-)

Jirka, 22 let

(pokračování na straně 8)

(pokračování ze strany 5)

Ve čtvrtek jsme děti vypustili do vesnice s víčky od zavařovacích sklenic. Na programu byla totiž hra: „Dědeček měnil, až vyměnil.“ Naši šikulové vyměnili víčko za opravdu zajímavé věci. Nefungující mobil, héliovou lampičku, dětské hračky, karty: „jak se stát kouzelníkem“ a pod. Odpoledne se na nás přijel podívat studenecký pan farář Paclík. To všichni přivítali s neočekávaným nadšením. Po dobu mše se pan farář těšil velkému obdivu a jeho slova i pohyby byly sledovány napjatějšími zraky než finále mistrovství světa ve fotbale:-) Však si to také zasloužil! Jeho kázání a hlavně záchvat smíchu při podávání přijímání jsou pro mě nezapomenutelným zážitkem:-) Po příchodu na chalupu se strhl nečekaný pokřik. Všichni se dožadovali toho, aby pan farář přijel druhý den znovu! Dokonce

První spolčo v novém školním roce

Jelikož 1.září byla ještě sobota, tak jsme neváhali a přijeli k Šimůnkovým do Libštátu, kde jsme měli mít spolčo. Sešli jsme se už v 15h. (tedy jak kdo :) abychom společně naplánovali naše setkání na nadcházející školní rok. Díky Bohu, že každý byl ochotný přiložit ruku k dílu, takže jsme už v 17h. mohli vyrazit do místní tělocvičny a při volejbale a fotbale se pořádně „vyblbnout“ :-) V 19:30 už začalo oficiální spolčo. Na začátku jsme se, vyhladovělí sportem, dosyta najedli výborným občerstvením, které pro nás místní připravili. Také mezi nás zavítal pan Šimůnek, dědeček 7 lidí, kteří zrovna byli na spolču :-) jenž nám zajímavě osvětlil nějaké věci ohledně naší víry. Poté

Na kole do Tábora

Jednou mi jeden „kamarád“ povídal: „Vážně nechápu, co na tý církvi vidíš. Do kostela chodí stejně jenom babičky. V neděli ráno, každé slušnej člověk spí....“ Škoda, že jsem ho tenkrát nepozval na Celostátní setkání mládeže, protože kdyby zažil to, co se dělo letos o prázdninách v Táboře-Klokotech, jistě by změnil názor.

Toto jihočeského městečko, ležící v malebné jihočeské krajině, kde vládne pevnou, ale spravedlivou rukou sám náš milý monsignor Jiří Paďour, začalo ožívat již 8. srpna léta Páně 2007, kdy se sem začalo postupně sjíždět přes 600 dobrovolníků, kteří se obratem zapojili do příprav Celostátního setkání mládeže. Ale největší „boom“ v přílivu účastníků nastal až v pondělí 13. 8., kdy bylo oficiálně setkání zahájeno. Téměř 6000 mladých lidí z celé ČR se vydalo vstříc novým dobrodružstvím, zážitkům a přátelstvím. Boží přítomnost

i Vojta D. prohlásil, že si klidně přivstane na sedmou, jen když bude zase mše s panem farářem Paclíkem!!! Bohužel to nevyšlo:-)

Večer jsme se pustili do hry, která v nás měla probudit ochotu pomoci druhým. Celou hru nás provázel „Osud“, jehož zásahy jsme se museli naučit snášet. Zkrátka jako ze života.

Páteční den byl nazván „Den na přání“ a tak jsme si zahráli vše od „městečka Palerma“ po „dobývání vlajky“. No a pak? Pak už se jen balilo a uklízelo!

Na závěr bych chtěla poděkovat všem, kteří nám s touto akcí JAKKOLI pomohli (tedy i tím, že se za nás modlili)! Dále pak rodičům za dobré buchtičky a nějakou tu zeleninku na přilepšenou:-) Ale mé díky zde hlavně patří našemu Pánu, který nás po celou dobu chránil a vedl. Bohu DÍKY!!! *Lucka Holcová*

následovalo představení nových tváří, které se objevily u nás na spolču, také jsme si zahráli hry, sdělili si svoje zážitky z CSM v Táboře a nakonec jsme se odebrali ven na kopec. Maruška si pro nás připravila slovíčko: „Až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky.“ (Sk 1,8) a tak nám přiblížila, jak bychom tento verš z Pisma svatého mohli přenést do každodenního života. Společně jsme tento krásný den zakončili modlitbou a pomalu se přesunuli zpět k Šimůnkovým, kde většina z nás přespávala. Ptáte se proč? No protože jsme v neděli svým hudebním doprovodem oživilí místní mši svatou :-)

Na závěr bych chtěla poděkovat Kátě a spol., kteří nám poskytli zázemí a perfektně se o nás starali a taky Pánu Bohu, že jsme si zas mohli uvědomit, jak smutno by bylo člověku samotnému....:-) *Terka Pourová*

byla cítit na každém kroku. Vždyť: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ A když je v Jeho jménu shromážděno téměř 6000, to už je teda fakt síla :-).

Většinu účastníků sem dopravily České dráhy, které museli nasazovat dokonce i posilové spoje, aby nedošlo k dopravnímu kolapsu. Já jsem se ještě se dvěma kamarády rozhodl, že se pokusíme do Tábora opravdu doputovat. Náš cyklistický peloton vyrazil na trasu dlouho přes 200 km již v neděli ráno. Pán Bůh ukázal, že nás má opravdu rád a tak nám po celou dobu dopřával solidního počasí a v Časlavi nám skrze svého prostředníka, pátera Staříka, obstaral i přístřeší pro načerpání sil.

Mše svatě

Velice milé bylo, že mezi mladými se setkání účastnilo průběžně 15 biskupů a 140 kněží. Asi chápete, že průvod na začátku mše svaté byl opravdu velkolepý.

(pokračování na straně 7)

Spolčo u Toničky

V sobotu 9. června nás zase po dlouhé době přijala chaloupka ve Zvědavé uličce. Pro někoho možná jedno z mnoha dalších setkání, ale pro mě (a doufám i pro někoho dalšího) velmi milé a obohacující, protože u Toničky je vždycky ta Boží blízkost úplně „hmatatelná“. Možná to nebude tou chaloupkou, ale Toničkou :-).

Náplní setkání bylo tématko o manželství, které nám Tonička velmi poutavě přiblížila. Svými příběhy nám dokazovala, jak je velmi obtížné žít v manželství, ale jak je to krásné, protože není dobře člověku samotnému. Důležité je začít u sebe a bojovat se svou povahou a nedokonalostí, plnit Boží vůli a společně s partnerem zvat Boha do svého vztahu. Tonička nám také vysvětlila úlohu ženy a muže ve vztahu. V dnešním „moderním“ světě už žena nedokáže poslouchat svého muže. Žena má být rádkyní, ale rozhodovat by měl muž, který má svou ženu milovat, jako Kristus miluje svoji církev, má být ženě oporou a útočištěm. Tonička nám také vyprávěla,

jak byla zamilovaná, ale jak je důležitější ve svém životě hledat místo, povolání, kde mě chce Bůh. Takové svědectví bychom my mladí potřebovali slyšet častěji, abychom svůj život nasměrovali opravdu dobře.

Protože v těchto dnech Tonička oslavila svátek a krásné 84. narozeniny, připravili jsme pro ni (přesněji Ondra připravil) obrázek s našimi fotkami a jí uprostřed. Bylo vidět, že z toho má opravdu radost a celá

se rozzářila:-). Vážme si jí moc, protože pro nás mladé obětovala celý život a stále nám svým svědectvím předává Krista do našich srdcí.

Abychom se trochu odreagovali, zahráli jsme si hru parlament, kde proti sobě bojovaly týmy „ponožkářů“ a „bosých“. Omlouvám se „bosým“, ale my „ponožkáři“ jsme byli prostě lepší:-).

Slovíčko na další dny zní: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“ Měli bychom se snažit odbourávat v sobě všechny chyby a slabosti a odevzdat svůj život k Bohu, následovat příklad Panny Marie, ostatních svatých a také příklad Toničky.

Na závěr tradiční poděkování organizátorům, všem, kdo se zapojili a kdo přišli, ale hlavně poděkování Toničce a Pánu Bohu! *Mařenka Válková*

Táborák v Peřimově

Každý kdo chtěl nějak netradičně a pěkně zakončit červen, zavítal posledního červnového dne (sobota) do vesničky Peřimov – konal se zde, jako již tradičně každý rok, Táborák. Ano, myslím si, že tento táborák již skutečně můžeme nazvat táborákem s velkým Té. Duch, ve kterém se letošní Táborák nesl byla Modlitba v rodině.

Začátek byl velmi netradiční, začalo se již v 18 hod., a to v mříčenském kostelíku, mši. Tu sloužil P. Zdeněk Mach. Při přesunu a po přesunu nás Pán Bůh trochu pošádlil, když nám poslal na zem trochu vody v podobě deště. Po chvíli nám však přeci jenom ukázal, jak nás má rád a po celý zbylý večer již bylo počasí pěkné.

Zapálení ohně bylo slavnostní – za zpěvu písně Červená se line záře. Poté již následovalo představování, bez kterého by to snad ani nebylo ono:), neprobíhalo však systémem kolečka kdy každý postupně vstane, zašeptá/zařve (dle hlasových dispozic a indispozic) a opět se posadí s pocity „konečně to mám za sebou“:). No dobře, druhá část byla stejná, ale nejloupe se systémem kolečka nýbrž dle měsíců narození. Vždy se zazpívala píseň s textem Kdo jsi se v narodil, povstaň... Po skončení představování lidí narozených v prosinci

se zjistilo, že řada lidí přítomných se asi narodila ještě v nějakém 13. měsíci nebo se vůbec nenarodila:).

Celý program byl obohacen kromě písniček také dvěma scénkami. Jednu nám hned v úvodu zahrála část našeho spolča (převážně rod Lukšů) – ukázala nám jak to vypadá ve věřící rodině Chrobáků a jak je pěkné, že i přes veškeré denní strasti a roztržky se celá rodina dokáže večer sejít a udobřit se při modlitbě. Druhou scénku nám předvedlo Spolčo nad Jizerou, nesla název Kterak se Trautenberk na katolickou víru obrátil a nesla se v duchu klasických Krkonošských pohádek.

Někteří nám pověděli jak to probíhá/probíhalo u nich v rodině se společným modlením – snad každý z nás si při nějakém svědectví pomyslel: „Takhle to taky u nás probíhá.“

Celkovým zpestřením – hlavně pro děti – byla možnost svezení se po louce na koni – ten se opravdu za ten večer najezdil:).

Jistě každý si našel něco co se mu na tomto Táboráku líbilo – někomu společná konečná modlitba, jinému třeba scénka, dětem jízda na koni, každému jídlo:), nebo to že se opět sešla taková krásná parta kde si člověk může s každým krásně v pohodě pokecat. Pánu za to vše a za nás díky!!:) *Lukáš Hrubý*

Polsko 2007

Letošní kroky každoročně připravovaného křesťanského putování mládeže vedeného P. Josefem Mazurou směřovaly trochu na sever, možná na severovýchod, a to do Polska. Tedy nebyly to až tak kroky, protože naše putování nebylo zas tak moc pěší, ale spíš jsme si užívali jízdu v pohodlném klimatizovaném autobuse. Vlastně ve dvou. Tento rok se totiž přihlásilo opravdu hodně účastníků jak z okolí Jilemnice, tak i Proseče. A protože na takovouhle bandu by nestačil sám ani otec Mazura, vydal se s námi na tento desetidenní „výlet“ i studenecký pan farář Miloslav Paclík.

Akce začala stejně jako předchozí rok 16. července. Během následujících dnů jsme navštívili opravdu hodně poutních míst jako je třeba Kalwarie Zebrzydowska, Wadowice – rodné město Jana Pavla II., Czenstochowa – největší poutní místo Polska, Niepokalanow

– působíště sv. Maxmiliána Kolbeho, Licheň – moderní poutní místo Polska nebo Wambrze, mohli jsme si prohlédnout města Krakov (Wawelská katedrála, Mariánský kostel,...), Varšavu (katedrála sv. Jana Křtitele, Královský zámek, Palác kultury a nauky,...) a Hnězdno, viděli jsme také obraz Božího milosrdenství „Ježíši, důvěřuji Ti“ u sestry Faustyny Kowalské, solné doly ve Wieliczce, středověký hrad Malbork nebo koncentrační tábor Osvětim. Protože bylo vel-

ké horko a potřebovali jsme se trochu osvěžit, měli jsme možnost se „vyblbnout“ hned ve třech akvaparcích a jednou také v Baltském moři.

Také jsme poznali spoustu nových lidí a upevnili stará přátelství. Neprohlubovali jsme však pouze vztahy mezi sebou, ale hlavně mezi námi a Bohem. Prožili jsme spolu mnoho krásných mší svatých a modliteb. Ur-

čitě každý bude v sobě uchovávat vzpomínky na tyto 4

chvilky po celý život. Člověk si až doma uvědomí, co nádherného vlastně prožil, sílu společných modliteb, úžasnou atmosféru ve společenství s mladými věřícími lidmi, ve společenství s Ježíšem uprostřed.

Mně osobně se asi nejvíce líbilo v Čenstochové a v Lichni. V Čenstochové jsme mohli každý vzdát úctu Pánu a Matce Boží tím, že jsme prošli po kolenou kolem oltáře, kde jsme později v odděleném prostoru, kam se každý nejspíš jen tak nedostne, měli vlastní českou mši svatou. Licheň mě na první pohled sice moc nezaujala, spíš se mi ani nelíbila, ale za chvíli jsem na ni změnila názor. Snad za to může dunivý zvuk varhan, který byl slyšet při vstupu do obrovské a nádherné katedrály, nebo mše svatá prožitá s téměř stovkou mladých na tomto místě, kam by se nás vešlo možná i pár tisíc, okouzující kapličky volně roztroušené v úžasně upraveném parku kolem, noční návštěva místní Golgoty, či celkový dojem z tohoto promod-

leného místa.

Na závěr bych chtěla poděkovat Pánu za to, co jsme prožili, poznali, za prohloubení vztahu s Ním i s bližními, za navštívená místa, za otce Josefa Mazuru i Miloslava Paclíka, za všechny, kdo jakkoli pomohli při přípravě tohoto putování, třeba „jen“ svojí modlitbou, za všechny, kteří na putování byli,... Díky Tobě Pane!

Káta Šimůnková

Společenství, suchý zá- chod, zábava, prázdniny, malebná vesnička,...

Společenství, suchý záchod, zábava, prázdniny, malebná vesnička...to všechno jsou slova, která alespoň částečně charakterizují již téměř tradiční „společenských“ prázdniny v Křížlicích. Přestože je (podle Terky P.-) poprvé všechno nejlepší, i letos jsme si užili spousta legrace a myslím si, že jsme se i trochu duchovně obohatili! Ale nepředbíhejme!

Vše začalo dávno před prázdninami, ještě v dobách, kdy jsme povinně okupovali školní lavice a těšili se na to, až naposledy (v tomto školním roce...) uslyšíme drnkot školního zvonku. Již v té době se začalo plánovat, dohadovat a vymýšlet. Na posledním „společenském“ před prázdninami se už nemluvalo téměř o ničem jiném než o chystané akci v Křížlicích. A pak? Prázdniny byly tu! A zanedlouho i očekávaný přelom července a srpna! Tehdy se psalo pondělí 30. července a horská vesnička se začínala probouzet ze svého ročního spánku! Jak by taky ne, když do ní postupně opět dorazil houf hulákajících děcek, která jen sršela přemírou energie:-) Ta však byla brzy zmírněna přesunem do nedalekého kostelíčka, kde jsme celý náš pobyt v Křížlicích svěřili pod ochranu naší nebeské Maminky skrze mši, kterou nám sloužil P. František Mráz. Ten s námi následně pokračoval i v programu na chaloupce.

Druhý den mě probudil hlasitý smích! Vzhledem k tomu, že jsem měla vstávat dříve než všichni ostatní, jsem si myslela, že můj mobil zklamal a já jsem zaspala. Ale ouha! Bylo ještě dávno před sedmou (budíček byl v osm) a naše milované duo Ondra&Ondra již pořádalo ranní bitku, při které vydávalo zvuky, za které by se nemuselo stydět ani stádo divokých prasat:-)! V tu chvíli jsme s Maruškou a Martinem jasně pochopili, že je nutné je přestat šetřit:-) Proto po snídani začala velkolepá zimní olympiáda! Ano, čtete správně- zimní! S čepicemi, šálami a rukavicemi jsme vyrazili ven, abychom si užili krásného letního dne. Na programu jsme měli lyžařský slalom, přenos sněhové kouličky, maxilyže, boby a vrcholem celé olympiády 5

byl závod psích spřeženích. Jeden odvážlivce seděl na saních a další dva zastávali funkci tažných psů. Ovšem se vším všudy! Tedy i se štěkáním, při čemž jsme se my, diváci, opravdu prohýbali smíchy:-) Tato činnost ale musela být brzy přerušena, protože kluci vymysleli novou disciplínu- let na sánkách, který by se měl nacházet spíše na seznamu extrémních sportů než na programu setkání věřících děcek:-) Odpolední čas rychle uplynul a venku se již pomalu začínalo stmívat. To byl pro nás signál, že je na čase opustit vyhrátou světničku a vydat se ven na cestu dobrodružství. Na děti venku čekala hra, která ověřila jak jejich paměť, tak jejich odvalu. Největší odvahu jsem ale musela mít já. Promiňte mi, že to tak říkám, ale je to tak:-) Závěr této hry byl totiž na hřbitově, kde už jsem na děcka čeka-

la já a...Maruška! Nebyla to ale obyčejná Maruška! Měla na sobě bílou masku a hábit. Z celého převleku ji lezly jenom oči a to byl pro mě kámen úrazu! Člověk by nikdy neřekl, jak jsou lidské oči hrůzostrašné, když je celý zbylý obličej zakryt strašidelnou bílou maskou! A když pak Maruška zapnula baterku, aby přichozí trochu postrašila, tak jsem málem prchala já a ne ty děcka:-)

Ve středu jsme měli naplánovaný výlet na štěpanický hrad. Moc jsme se všichni těšili na to, až si tam zahrajeme oblíbenou hru: „Dobývání vlajky“. Ale Boží plány na tento den byli nakonec úplně jiné než ty naše. Vyrazili jsem sice podle plánu, ale již po 2 kilometrech jsme narazili na vosí hnízdo. Jeho majitelky byly dosti rozladěné a tak nám jejich vyrušení přišlo hodně draho! Téměř každý si odtamtud odnesl alespoň jeden či dva štípance. Cesta však pokračovala... zanedlouho nás jedna domorodá paní poučila (také „mírně“ rozladěná) o tom, že po louce (alespoň té jejich) se chodit nesmí! Poté se vše vrátilo do zdánlivě klidných a plánovaných kolejí. Navštívili jsme kapličku v Horních Štěpanicích a pomodlili se modlitbu „Anděl Páně“. Těsně před hradem nám všem opět ztuhlul úsměv. Další vosy! Tyto byly ještě sadističtější než ty předchozí. Počet štípanců se u některých jedinců zvýšil na sedm nebo osm, takže jsme byli nuceni urychleně opustit hrad:-) Pod hradem jsme se posilnili obědem a vyrazili na cestu zpět. Tentokrát jinou cestou. Přestože vše proběhlo jinak než jsme chtěli, musím přiznat, že na tento výlet určitě nikdy nezapomenu:-) Večer jsme pak strávili u ohničku a voňavých buřtíků. (pokračování na straně 6)